

Publicerad 2010-04-01 01:46 av Destino

Kanske en kram?

Jag ville att du skulle vara stolt över mig, jag ville att du skulle ge mig kram och beröm
jag fick kyla och ensamhet.

Jag skulle klara mig själv, och jag skulle ta hand om dig också...

En liten spinkig varelse, utan trygghet utan nån att få hjälp av
skulle leva själv,

en sönderslagen spegel,

en sönderslagen talrik,

en sönderslagen näsa,

en sönderslagen hjärta.

Lögnerna var värst...

Jag ramlade,

jag gillar inte att äta ,

jag fryser inte,

jag längtar hem...

Ingen undrade någonsin varför stanade jag så länge på skolan,

varför var det ingen som frågade efter mig,

vem kammade mitt hår?

vem tvättade mina kläder?

Alla visste det djupt inne men hoppades att det skulle inte skada mig för livet,

att i den lilla kroppen bodde en liten kämpe,

en konstnärlig själ som skulle bearbeta sina smärtor genom färg på duken,

genom ord på pappret,

genom frigörande dans...

Där kom en massa beröm,

livet kan ge en ett nytt chans

ett nytt familj som ger en kärlek,

trygghet

även om det är bara i tankar

så kan det göra mycket!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Destino med Poeter.se id #11345 innehar upphovsrätten